

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννῆκόσα τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ ἔβγουν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου δωδεκάτη,
φαίνεται πῶς τρέχει κἀτι.

Πενήντα κ' ὀκτακόσα,
Βουλὴ βουλιμιῶσα.

Ψήφισις τῶν τοπικῶν,
πάνυ πατριωτικῶν.

Λοιπὸν τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ ψηφίσασα πολλὰ
μεγάλα καὶ καλὰ,
καὶ μ' ὅλας τὰς φροντίδας τῆς καὶ μ' ὅλην τῆς τὴν ζάλην
ἵσ' τῆς Ἀπὼ τῆς Ἀνατολῆς προσέχουσα τὴν πάλην.

Μαθοῦσα πῶς παρὰ τινος Βουλγαρικῆς ἀγέλης
ἔπεσε τῶρα σφάγιον κ' ὁ καπετὰν Βαγγέλης.
Ἐπὶ πέλαγος τῆς Μπαρμπαραῖας
κυττάζουσ' Ἀλγερίνους,
κ' ἀκούσασα τῆς Καστοριάς
τοὺς γόους καὶ τοὺς θρήνους.

Βλέπουσα πῶς μένουν ἔξω τὰ ἴδικά μας τὰ Σαντζάκια,
δυστυχία καὶ φουρτοῦνα ἵσ' τῶν Βουλγάρων τὰ μπατζάκια.
Βλέπουσα πῶς μελετᾶται μέγ' ἀδίκημα καὶ κρίμα
κ' εἰς ἐκεῖνο τῶν Σερβίων καὶ τῆς Κορυτσᾶς τὸ τμήμα.

Ἀσφαλῶς βραδυποροῦσα πρὸς τὸν δρόμον τῆς εἰρήνης,
καὶ μαθοῦσα πρὸς τοῖς ἄλλοις
μετὰ λύπης τῆς μεγάλης
πῶς θὰ ἔβγουν κ' οἱ Καζάδες Λαγκαδᾶ κ' Αἰκατερίνης.

Βλέπουσα γι' αὐτὰ τὰ κάζα πῶς ὁ κύριος Ρωμάνος
ἀνδρικῶς κ' ὑπερηφάνως
εἶπε μὲ τὸ τρικαντό του
τὸ μακρὺ καὶ τὸ κοντό του.

Βλέπουσα πῶς ὁ Μινίστρος, ὁ πιστὸς τοῦ Κόντε βλάμης,
διεμαρτυρήθη τῶρα μὲ πικρίαν καὶ χολὴν
πρὸς τὸν Ἰταλὸν Δετζώρτζην, πρὸς τὴν Πύλην, τὰς Δυνάμεις,
μὰ καὶ τῆς Θεσσαλονίκης τὸν φιλέλληνα Βαλῆν.

Βλέπουσα πῶς ὁ Μινίστρος, ὁ τὴν γῆν λυτρῶν τὴν δούλην,
ἐξαπέστειλε συγχρόνως διαμαρτυρήσεις τόσας
καὶ ἵσ' τὸν λήσταρχον ἐκεῖνον τοῦ Μαρόκου τὸν Ρεσούλην,
δι' αὐτῶν τὸν Περδικάρην δίχως λύτρ' ἀπολυτρώσας.

Προσβλέπουσα τὸ θέαμα, τὸ τόσῳ φονικόν,
τὰ πλήθη τῶν προσφύγων,
καὶ κρίνουσα τὸ ζήτημα τὸ Μακεδονικόν
ὥς λίαν κατεπεῖγον.

Μὲ φρίκην ἀντικρύζουσα τὸ φρικαλέον δρᾶμα
τῶν φαύλων Ἀρχουδιάρηδων, τῶν Φράγκων τῶν ταρτούφων,
μὰ καὶ τὸν Στεφανόπουλον ἀκούσασα συνάμα
νὰ λέγῃ κατακόκκινος πρὸς τὸν Πατρῶν τὸν Ροῦφον:

αὐτὰ μονάχα νὰ τὰ λές· τῆς Πάτρας τὰ Ταμπάχανα,
ἐφ' ᾧ καὶ ἠκούσθησαν πολλὰ κηλίσματα καὶ χάχανα.

Κι' ἄλλους ἀκούσκα πολλούς,
μὰ καὶ τοὺς ρέκτας Θεσσαλοὺς,
ὅπου τὸ νομοσχέδιον τοῦ σίτου 'στὴν Βουλὴν
γυρεύουν νὰ προτάξουν
ὕπὸ τὸν ὄρον τὸν ρητὸν καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴν
τὸν Κόντε νὰ πατάξουν.

'Ακούσκα καὶ ρήματα σταφιδικῶν ρητόρων,
ποὺ θέλουν νὰ προηγηθῇ τὸ τῆς σταφίδος τώρα
μὲ τὴν σπουδαίαν ἀπειλὴν καὶ τὸν ρητὸν τὸν ὄρον
κι' αὐτοὶ νὰ φύγουν λέγοντες: ἀντίο Λεονώρα.

'Ακούσκα τὸν Θεοδωρὴν, ποὺ στέκει 'στὸ καντίνι,
κατὰ Βουλγάρων ἀμυναν γενναίαν νὰ προτείνει,
πρὸς ταῦτα δὲ συμφάσκοντος τοῦ Κόντε τοῦ καυμένου
κι' ὑπὲρ τὸν μέγαν γέροντα λαμπρῶς ἀμυνομένου.

Κι' ὅλων λεγόντων πρὸς αὐτοὺς
τοὺς δρὸ Βουλγαροκτόνους,
τοὺς ἀληθῶς περικλυτοὺς
εἰς τοὺς παρόντας χρόνους:
«Οἱ Μακεδόνες ὅπως πρὶν βρούβαις δὲν τρῶν καὶ λάχανα
κι' αὐταῖς τῆς κούρας· πέστε τῆς ἀπάνω 'στὰ Ταμπάχανα.

Βλέπουσα καὶ τοὺς ψωμάδες πρὸς τὸν Κόντε νὰ σιμώνουν
καὶ ν' ἀρχίζουν τῆς μουρμούρας.
καὶ νὰ λένε πῶς κουλούριαι
δὲν συμφέρει νὰ ζυμώνουν,
ἐπεὶ μὲ τὰς τρεχούσας 'στὸ Ρωμαίικο τιμὰς
ζημιώνεται σπουδαίως κάθε κύριος ψωμάς.

Βλέπουσα γὰρ τὸ ψωμί
πῶς καὶ τώρα πολεμεῖ
πλήρης ρώμης, πλήρης μένους
ὁ λαὸς τῆς κουρελοῦς,
ὅπου προσκυνεῖ πολλοὺς
δωρεὰν ψωμιζομένους.

Βλέπουσα 'στὴν νέαν πείναν πῶς ἡ φαύλη Βουλγαρία
γὰρ φαγὶ μὰς ἀποστέλλει
τὸ κεφάλι τοῦ Βαγγέλη,
τῶν παππάδων μὰς τὰ ράσσα, τῶν δασκάλων τάντεριά.

Μελετῶσα καθ' ἐκάστην καὶ μεσοῦντος 'Ιουνίου
μετὰ σθένους, μετὰ θάρρους καὶ ψυχῆς ἀρειμανίου
τὸ κατὰ ζῆλὸν καὶ πόντον καταρτίσαι καὶ συνάξαι
στόλους τοῦ Ναυάρχου Τόγγο, λεγεῶνας τοῦ Κουρόκου,
καὶ τοὺς νάνους πολεμίους ταπεινῶς καθυποτάξαι
ὕπὸ τὰ κομψὰ σκαρπίνια τοῦ κυρίου Θεοτόκη.

Βλέπουσα τὸν Θεοτόκην καὶ τὴν στάσιν τοῦ μουγγοῦ,
πλὴν μαθούσα καὶ τὴν μάχην τὴν φρικτὴν τοῦ Βαφγκχοῦ,
καὶ βοὴν ἐνωτισθεῖσα τῆς κοιλάδος Διάο-Τούγκ
καὶ τὸν Πρόεδρον Χατζίσκον νὰ σημαίνει τάχ' τουγκ.

Πρὸς ἀδελφῶν παράπονα καὶ στόνους δὲν κουφίζει
κι' αὐτὰ τὰ νομοσχέδια πρὸς τὸ παρὸν ψηφίζει.

Περὶ τῆς διαθέσεως ὀλίγων κεφαλαίων
τοῦ Δήμου τῶν Θερμοπυλῶν νὰ γίν' ὑδραγωγεῖον
'στὸν Μῶλον τὸν ταλαίπωρον, τὸν τόσῳ διψαλέον,
ποὺ τὸν παρέδλεψε τὸ νῦν καὶ πρῶν 'Υπουργεῖον.

Περὶ τῆς παρατάσεως ἰσχύος ἐγγυήσεως
ὕπὸ τῆς Κυβερνήσεως
'στὴν 'Εταιρείαν τὴν γνωστὴν Παπὰ τε καὶ Σκαλιώρα,
ποὺ τὴν παρέδλεσαν κι' αὐτὴν ἀδίκως ἕως τώρα.

Περὶ διοχετεύσεως ὑδάτων κι' εἰς ἐκείνην
τὴν ἐνδοξὴν Βυτίνην.

Περὶ τοῦ πῶς ν' ἀρδεύσωμεν τὸν ἕνα κι' ἄλλον τόπον
κι' ὑδραγωγεῖον νὰ γενῇ 'στὸν Δῆμον τῶν Δολόπων.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ κάμωμεν τὰς σχέσεις μέλι γάλα
μ' αὐτοὺς, ποὺ κάνουν πρόθυμοι χατήρια μὰς μεγάλα,
καὶ νὰ διοχετεύσωμεν εἰς τὸ Μελιγαλά
ὕδωρ πολὺ καὶ πόσιμον,
τὸ κράτος δὲ πνιγόμενον εἰς ὕδατα πολλὰ
νὰ καταστῇ βιώσιμον.

Περὶ διευθετήσεως χειμάρρων διαφόρων
καὶ περὶ διαθέσεως χρημάτων ἐκ τῶν πόρων
τοῦ δήμου τοῦ περικλυτοῦ τῶν νῦν 'Αρακυνθίων
πρὸς ἀρδευσιν καὶ ποτισμὸν ξηρῶν κολοκυνθίων,
κι' ὑδραγωγεῖον ζηλευτοῦ λαμπρὰν κατασκευὴν
εἰς τὴν κωμόπολιν Προυσός,
τώρα ποὺ πέφτει κι' ὁ χρυσός,
κι' ὅλοι τὴν Τρίτην ἔχασαν καὶ τὴν Παρασκευὴν.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ φέρωμεν τρικυταφύλλων κάνιστρα
πρὸς τὸν Κορφιᾶττην λέγοντες: τρεῖς χαῖρε, λαοσῶστα,
κι' ὑδραγωγεῖον νὰ γενῇ σπουδαῖον 'στὰ Κουλάνιστρα,
κι' ὑδραγωγεῖον ὅμοιον ἐκεῖ 'στὸ Μπαρδικώστα.

Περὶ τοῦ πῶς πρὸς ἀπασαν τὴν χτίσιν νὰ κηρύξωμεν
τὴν θαρραλέαν ἀμυναν τοῦ γέρου Θεωδωράκη,
καὶ φρέατ' ἀρτεσιανὰ συγχρόνως ν' ἀνορύξωμεν
μὲς 'στὸ χωρίον 'Ισκρι καὶ μὲς 'στὸ Μαζαράκι.

Περὶ τοῦ πῶς τὸ φόβητρον πολέμων ἐπισείων
νᾶχ' τσιρότα πρόχειρα καθένος πατριώτης,
καὶ 'στὴν πολίχνην Τσορωτὰ τοῦ Δήμου Λευκασίων
νὰ συγκατασκευάσωμεν ὑδραγωγεῖον πρῶτης.

Περὶ περιφρουρήσεως τῶν ἱερῶν λαθάρων
μὲ προσοχὴν Κερβέρου,
μὰ καὶ διευθετήσεως τῆς κούτης τῶν χειμάρρων
τῆς κόμης Πλυννιτέρου.

Περὶ σοφῆς ἐγκρίσεως τῆς ὀλικῆς δαπάνης
νὰ γίνουιν εἰς τὸν χειμάρρον τῆς Πόρτας ἀναχώματα,
καὶ φτερωτὸς νὰ τὸν περνᾷ κάθε τσολιᾶς τσοπάνης,
καὶ νὰ μὴ λὲν παράπονα τσοπανερῶν στόμακα.

Περὶ τοῦ πῶς ν' ἀλείψωμεν μὲ νέφτι τοὺς ἐν τέλει
περιφανεῖς, ἐπιφανεῖς, διαφανεῖς φωστῆρας,
οὐ μὴν νὰ πλημμυρῶμεν νερὰ καὶ τὸ Μπαρτζέλυ,
κλεινὸν χωρίον, κείμενον 'στὸν Δῆμον 'Αλιφείρας.

Περὶ τῆς διαθέσεως ποσῶν ὀφειλομένων
ἐκ χρόνων περασμένων
'στὸν Δῆμον τῆς Πικμίας,
ἰσχνὸν ἐξ ἀτροφίας,
ὕδραγωγεῖα νὰ γενοῦν σὲ μέρη μὰς μεγάλα,
ἦγουν εἰς Δετερᾶλωνα, Μοράσκλοδον, κι' εἰς ἄλλα.

Περὶ τῆς διαθέσεως ὀλίγων κεφαλαίων,
δέκα χιλιάδων δηλαδὴ καὶ πέντε περιπλέον
τοῦ Δήμου Θέρμου τοῦ γνωστοῦ
καὶ γὰρ τῆς θερμικῆς ἔκκουστοῦ,
πρὸς γενικὴν ἐπισκευὴν τοῦ νῦν ὑδραγωγεῖου
τῆς κόμης Πικρᾶβόλου,
ποὺ λέγουν ὅτι κι' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δρωντος 'Υπουργεῖου
πάει κατὰ διαβόλου.

Περὶ τῆς διαθέσεως ὀλίγων κεφαλαίων
τοῦ Δήμου τῶν 'Εριννεῶν,
κοιτίδος τούτων γενεῶν
τὰ μάλα διψαλέων,
πρὸς φρέατος ἀνορύξιν καὶ 'στὸ χωρίον Γρύπα,
καὶ πῶς ν' ἀνοίξωμεν κι' ἐκεῖ μὲς 'στὸ νερὸ μὴ τρύπα.

Περὶ καταναλώσεως δαπάνης οὐ ματαίας
τοῦ Δήμου τῆς Τριταίας,
ὕδραγωγεῖα νὰ γενοῦν γὰρ τῶν ἐχθρῶν τὰ μάτια
'στὸν Γρεβενό, 'στὴν Ρουπκιά, καὶ μέσα 'στ' 'Αλποχώρι,

καὶ μὲ λαγήνια πήλινα καὶ στάμναις καὶ κανάτια
κάθε Σκράφωφ νὰ βροῦν γυναῖκες ὑδροφόροι.

Περὶ μελλούσης διδασχῆς, μὰ καὶ παρμυθίας
ἐκάστου Μακεδόνα
πῶς 'γρήγορα θὰ ποτισθοῦν κι' οἱ Δῆμοι Κορινθίαις,
Νεμέαις, Σικυῶνας.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ ποτισθοῦν τὰ πάρα τὰ Ρωμαίικα
τῶν χρόνων τῶν ὀραίων,
καὶ πῶς νὰ μεταφέρωμεν νερὸ 'στὰ Τσουκλείικα
τοῦ Δήμου τῶν Πατρέων.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ γλείψωμε τῆς ἀδεικῆς μὰς τσουκάλας
καὶ νὰ γεμίσωμε νερὸ τῆς ἀδεικῆς μὰς καυκάλας,
καὶ μὲ μικρὸν κεφάλαιον τοῦ Δήμου τῆς Λαρυμνῆς
ὕδραγωγεῖα νὰ γενοῦν ἐν ἄσμασι κι' ἐν ὕμνοις
καὶ 'στοῦ Μαρτίνου τὸ χωρίον, 'στὸ Λοῦτσι, 'στὴν Τραγάνη,
καὶ νὰ γενῇ Δεξαμενὴ κάθε κοιλάς φαγάνη.

Περὶ ρευστοποιήσεως ἐκάστης σηπεδόνας
καὶ διαθέσεως λεπτῶν τοῦ Δήμου Φαρκαδῶνας
ὕδραγωγεῖα νὰ γενοῦν 'στὸ Τσιότι, 'στὸ Τσιοτούλι,
καὶ νᾶλθ' κόσμος προσκυνῶν
τὸν Κόντε τὸν 'Αδριανόν
μὲ ταμπουρᾶ, μὲ πίπιζα, σουραῦλι καὶ νταούλι.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ φέρωμεν εἰς χρόνους ἐπαράτους
ἀπὸ τὴν θέσιν Νεραντζιαῖς νερὸ καὶ ὅτῃν Μαγούλαν,
διωχτεύοντες μ' αὐτὸ πρὸς τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους
τῆς Ρωμηοσύνης τῆς ἐντὸς τὴν τόσῃν ἀναγούλαν.

Ὁ Φαδουλῆς πρὸ τῆς Βουλῆς.

Τοιαῦτα νομοσχέδια καὶ τόσα
ἐφήφισε καὶ νῦν ἡ Μιχαλοῦ,
καὶ ἡκούσθη τάδε λέγουσα καὶ ἡ γλῶσσα
τοῦ σαχλο-Φασουλῆ τοῦ νερουλοῦ.

Σὲ χαιρετῶ καὶ σήμερον, Βουλῆ,
μήτηρ ὑδραγωγείων νερουλῆ
καὶ νεροκολοκύθα κεφαλῆ,
τὰ πάντα πρὸς θριάμβους ἐτοιμάσασα,
δικαίως θαυμασθεῖσα καὶ θαυμάσασα
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἐν ὕδασι κρεμάσασα.

Ἐσὺ τοὺς τωρινούς ἀστακομάχους
πρησμένους τοὺς ἀνέδειξες βατράχους.
Ὡ πότνια, σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
σὺ πότιζε καὶ πρῆσκε μὲ νερὸ
καὶ ἑμένα καὶ τὸν κάθε συμπολίτη μου,
καὶ ὑδραγωγεῖο κάνε καὶ ὅτῳ σπῆτι μου.

Εἶπεν αὐτὰ γονυπετῆς
ὁ ξύλινος ἀγορητής,
καὶ στρέψας πρὸς τὸν Περικλῆ, ποῦ ὀσῆκωνε μπαστούνι,
ἐφώναξε: σαπούνι
γιά σκοῦρα ρούχα, βρε παιδιὰ, γιά πιάτα, γιά πατώματα,
γιά νεροχύτες, γιά Ρωμηοὺς, γιά βουλευτάς, γιά κόμματα.

Ἄθως ὁ διπλωμάτης καὶ ὁ Κόντες ὁ Κορδόναις.

Κάθε νύκτα παραιτοῦμε,
κάθε λόγο, κάθε βῆμα,
γιά τὰ Σέρβια πετοῦμε
καὶ τῆς Κορτσᾶς τὸ τμήμα.

Παραιτοῦμε σοῦρτα φέρτα, κάθε μας παροξυσμὸ,
τὴν σταφίδα, τὸ σιτάρι, τὸν προὑπολογισμὸ,
καὶ φοροῦμε τώρα φέσι,
μὰ περνοῦμε καὶ σιλάχι
ὅτῃ λιγνὴ ψιλὴ μας μέση...
πίσω, Βούλγαροι καὶ Βλάχοι.

Ἄμυναν ὁ Θεωδώρακης κράζει ὅσους ἐπιδρομεῖς,
καὶ ἂν αὐτὸς τὴν θέλῃ πέντε, δέκα τὴν ζητοῦμ' ἐμεῖς.

Ἄμυναν κατὰ Βουλγάρων,
ἄμυναν κατὰ Μαγνάρων,
Ἰταλῶν καὶ φίλων γλάρων
καὶ προπαγανδῶν καὶ φλάρων
μὲ τὰ τέλη μπακαλιάρων,
φαναριῶν, φανῶν καὶ φάρων.

Ἄθω διπλωμάτη τρέχα, Κόντε Θεοτόκη τράβα
ἐκεῖ πέρα, ποῦ βροντοῦσε τὸ τουφέκι τοῦ Βλαχάβα.

Ἦστ' ἀλησμόνητα βουνά μας
βγαίνομε σταυραετοί....
πᾶμε τὰ παράπονά μας
νὰ τὰ ποῦμε ὅτῳ Κατῇ.

Ἔχε γειά, Λεβίδη, Στάη, τόση κἀκία τοῦ Βουδούρη,
πᾶμε ὅτῃς ἡλιαῖς ραχούλαις γιά νὰ πιάσωμε ταμποῦρι,
νὰ γενοῦμε τοῦ Δετζωρτζῆ τοῦ μακαρονᾶ τσιμποῦρι.

Ἦσως ἴλιγο νὰ ἔντραποῦνε σὰν ἰδοῦν μεγάλα τζάκια,
καὶ σκυφοὶ μᾶς προσκυνήσουν
καὶ σκληρὰ δὲν λησμονήσουν
τὰ δικά μας τὰ Σαντζάκια.

Παραιτοῦμε τῆς Ἑλθαῖς μας, παραιτοῦμε τῆς Κορδόναις,
πᾶμε ὅτῃ Μακεδονία καὶ ῥωτοῦν οἱ Μακεδόνες
πῶς ἐγίνηκε τσαροῦχι τὸ σκαρπίνι τοῦ Κορφιᾶτη
καὶ ἕνα φέσι τὸ μεγάλο τρικαντὸ τοῦ διπλωμάτη.

Γειά σου, τζόγια μας Βουλῆ,
σταφιδάδες, Θεσσαλοί.
Μοναχὴ σου τί θὰ κάνης;
γιά ἀπαρτίαις μὴ μᾶς σκάνης,
μὴν ποτίζης μὲ φαρμάκια
ντιστεγκὲ φουστανελάδες....
φεύγομε γιά τὰ Σαντζάκια,
φεύγομε γιά τοὺς Καζάδες.

Εὐχαριστήρια θεῦμα πρὸς κύριον ποῦ μᾶς τιμᾷ.

Ὁ ξύλινος καλαμαράς
εὐχαριστεῖ μετὰ χαρᾶς
τὸν Ὁθωνα Ρουσόπουλον τὸν τῆς Ἀκαδημίας,
ποῦ μετ' ἀγάπης ἀληθῶς καὶ τόσης προθυμίας
ἀπὸ τοὺς πρώτους ἔσπευσε μὲ λίραν νὰ χρυσώσῃ
τὴν λύραν τὴν Φασούλειον,
ὅπου τὸ Κοινοβούλιον
εἴκοσι χρόνους συνεχεῖς ποθεῖ ν' ἀποθεώσῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ «Ρωμηὸς» μὲ ρόδα ραίνει τὸ νεόνυμφο ζευγάρι,
τὸν Ἀλέκο τὸν Χωρέμη, ζηλεμένο παλληκάρι,
καὶ τὴν ὡμορφὴ κυρά του, τοῦ Ταμβάκου θυγατέρα,
ποῦλθαν καὶ ἔμειναν γιά ἴλιγο ὅτῃς Ἀθήνας ἐδῶ πέρα.
Καὶ τοὺς εὐχεταὶ νὰ βλέπουν ὅτῃ φωλιά των τὴν χαρά,
τὴν ἀγάπη, τὴν υἱεῖα, καὶ τὸν μπέστηα τὸν παρᾶ.

Ὁ Σύλλογος πρὸς ἐκδοσὶν βιβλίων ὠφελίμων
ἐξέδωκε περικαλλῶς τεῦχος ἐκ τῶν δοκίμων,
τῆς Σουηδίας δηλαδὴ προσφάτους ἐντυπώσεις,
Δέλτα Βικέλα συγγραφήν μ' εὐφράδειαν καὶ γνώσεις.

Τὸ «Ψάρευμα» πρὸς τούτοις ἔβγαλε φιλοκάλως
τοῦ Γεζώργου τοῦ Δροσίνη, ποῦναι ψαρχῆς μεγάλος,
μὲ νέων ἐργαλείων καὶ ἄλλων εἰκόνων πλοῦτον
πρὸς διδασχὴν ψαράδων, ἀλλὰ καὶ μὴ τοιούτων.